

İnfitar

– AYDIN UZKAN · 18 Haziran 2016

Kendisi sayıklar her insan
Başlar sıfırın altında çürüyüşler
Toprağın tüylerini öperek duvağını açar rüzgâr
Ve segâh makamında başlar yürüyüşler

Kurumuş kan lekeleri dökülür arşivlerden
Hiçliğin zirvesine yürür çığırından çıkmış siyahlar
Köpüklerini gizler deniz
Ve sesin gövdesine tutunur ah lar

Dikiş tutmaz iç yaralar
Büyür nefesini tutmuş düşlerin göz bebekleri
Gökyüzünün kundağında soğur ateşler
Defnedilir harf ölüleri
Ve öpülmemiş toprağa yağar güneşler

Seğirir gecenin şah damarı
Yosunlar şahit olur taşların suskunluğuna
Kınında paslanır cümleler
Üstü kapalı gerilimler siner çehrelere
Ve titreyen ellerle örtülür perdeler

Kaybolur tırtılın yapraktaki ayak izi
Anıların künyesini kaplar ince bir toz
Kamaşır namlunun ucundaki güzellik
Ve köze döner yakamoz

Kendi çukurunda kuruyan sudur insan
Gel git kalıntıları vardır düşlerinde
İçinde hüküm sürer çöl kuraklığı
Ve imgeler tökezler kalır gülüşlerinde

Uyanışın mecalini emer kurutma kağıtları

Bir astigmat kırığıdır artık çizgiler
Kapanır aldanişın penceresi
Ve gölgesiyle çelişmez sezgiler

- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .